

İSYAN

YAVUZ BAHADIROĞLU

ketebe

Yavuz Bahadıroğlu

Asıl adı Niyazi Birinci olan yazar kendisini şöyle anlatıyor:

"Öz geçmiş nedir ki? Öz geçmiş önemsiz bir ayrıntıdır. Zaten benim kuşağın (1945) öz geçmişı de yoktur. Yirmili yaşların son kertesine doğru gazeteciliğe başladım (1971). Önumde büyük hedefler, yüreğimde heyecanlı çırpıntılarla yıllar boyu yazdım. Gecem gündüzüm birbirine girdi. Uykuda bile yaşadım. Benim için yazmak, sevmek ve yaşamaktır.

Romanlarıma, 'tarihî roman' dediler ama ben onları hiçbir zaman öyle görmedim. Bence yazdıklarım tarihî roman değil, benzeniz tarihin romanını yazıyorum. Yani tarihî olguyu romanlaştırıyorum.

Yıllar boyu sorularımı kendime sakladım. Kimselere açamadım. Açamazdım çünkü bazı soruları düşünmek kadar sormak da yasaktı. Sorularınız gırtlığınızda dizilir, soluksuz kalırdınız. Yıllar boyu soluksuz kaldım. Soluksuzluk aslında yeni bir soluktur. Ben nefesim daraldıkça düşünüyör, hayatla ölüm arasındaki ince çizgide varlık arıyordum. Kalıplar işte o çizgide kırıldı. Kitaplarım o çizgide doğdu. O çizgide kitaplaşmaya başladığımı hissettim. Hayat, hayal ile o çizgide iç içe girdi.

Kitaplarım benim sığınaklarımdır. Onlarla yalnızlıktan kurtulurum. Kendimi hâlâ satırlarda çözmeye çalışır, geçmişimin en görkemli hikâyelerini sayfalarda ararım. Bir bakıma her kitabım, kayıp öz geçmişimi yazar.

Kitaplarımla ben ortak bir hikâyenin parçalarıyız. Özellikle tarih üzerine yaptığım çalışmalar, yayımladığım kitaplar, verdiğim konferanslar 20 Kasım 2004'te bana "Tarihi Sevdiren Adam" ünvanını kazandırdı. Bu, hayatım boyunca aldığım en güzel ödüldür. Zaman içinde roman, hikâye, çocuk kitabı, araştırma, oyun, senaryo ve fikrî eserler olmak üzere yüzlerce çalışmaya imza attım çok şükür. Ulusal bir radyoda "Hayatın Yorumu" başlıklı gündel yorumlarımı, televizyon programlarımı, günlük bir gazetede köşe yazarlığımla gazeteciliğimi sürdürdüm, birçok projeye danışmanlık yaptım.

Kıscası, kitaplarımla ben ortak bir serüveniz."

21 Ocak 2021 tarihinde İstanbul'da vefat eden Yavuz Bahadıroğlu Eyüpsultan haziresine defnedilmiştir.

İSYAN

DÜĞÜN

Gökyüzünde kara, kapkara bulutlar yığılmıştı. Akşamın alacası gittikçe koyulaşıyordu. Nicedir rahvan adım giden orta yaşlı adam atını tepikledi:

“Hızlanmalı,” diye söylendi, “yağmur bastırmadan ulaşmalı Çimpe Kalesi’ne.”

Kale görüldüğünde şaşırdı. Bir ışık deryasının içinde yüzüyordu, uzaktan görünüşü gökyüzündeki yıldızlar kadar şendi.

“Tuhaf!” diye gülümsedi. “Geldiğimi haber alıp fener alayı mı düzenlediler? Amma da bol ışık var.”

Kara bulutlara doğru baktı:

“Yağmur bastıracağına benzer, biraz daha hızlanmalı.”

Sözünü bitirmeye kalmadan keskin bir şimşek çaktı. Gök, gürültülü biçimde gürledi ve ardından şapır şapır yağmaya başladı.

"Aklıma gelen başıma gelir," diye hayıflandı orta yaşlı adam, atını tepikledi:

"Hadi aslanım koş! Kaleye kuru varmaktan geçtik, hiç değilse akşam namazını kaçırmayalım."

Zayıf, uzun boyluydu. Sirtında kolsuz deri bir ceket, başında püsküllü bir takke vardı. Akı bol saçları takkesinden dışarı taşmıştı. Yağmur damlaları köse sakalından göğsüne akıyor, serinliğiyle bütün vücudunu ürpertiyordu.

Yorgun olmasına yorgundu. Kemikleri yumuşak bir yatağın hasretiyle sızlıyor fakat bunu kendi kendine dahi itiraf etmekten korkuyordu.

"Az yol gelmedik, iki gündür at tepiklemedeyiz, benim yerimde kim olsa yorulur. Gerçi yaşlıyız yaşlı olmaya, lakin işimiz bitik değil. Yiğit Sunguroğlu Beyimizle daha nice kavgalara girer, yiğit Orhan Gazimizin emirlerine daha nice intizar edip serhatlere çıkar, nice kâfir kellesi düşürürüz. Bir yol İbrahim Can'ı bulup haberi verelim, sonrası Allah kerim."

Kale kapısını doludizgin geçti. O kadar hızlı girdi ki gelene geçene ruhsat sormakla vazifeli nöbetçi bile şaştı bu işe.

Börkünü geri itip alnını kaşıyarak, "kelle mi götürüyor, yoksa acelesi olan davetlilerden biri midir?" diye söylendi. Sonra sesinin bütün kuvvetiyle arkasından bağırdı:

"Heey, yavaş olsana biraz, dursana!.."

Orta yaşlı adam söylenerek atını durdurdu.

"Ne var?" diye sordu nöbetçiye, "kendi kalemize rahatlıkla giremeyecek miyiz artık, ne iştir?"

Nöbetçi koşar adım yaklaştı. Yine borkünü geri itip alını kaşıyarak:

"Bağışla," dedi, "düğün münasebetiyle hırlısı hırsız kaleye üşüştü de Beyimiz bu tedbiri aldı. Kimin nesi olduğunu, niçin geldiğini söyle, gir şehre."

"Önce sen söyle bakalım. Bu ne kargaşa, bu ne gürültü, bu ne fener alayları? Allah korusun, Çimpe halkı Bizans kefe-releri gibi gece boyu eğlenip, gündüz akşama kadar uyuma alışkanlığına mı düştü?"

"Allah korusun! Hiç öyle şey olur mu? Beyimizin kızı evleniyor. Bu gürültü, kalabalık, bu fener alayları o yüzden."

Orta yaşlı adam bu cevaptan sonra iyice rahatlamıştı, gülümsedi:

"Ben de bir bozukluk oldu sanıp üzülürdüm. Demek, Bey kızının düğünü var?.."

"Var ya... Yeme içme bedava ama bu gece uyumak istersen başka kapıya! Hâlâ kimin nesi olduğunu söylemedin..."

Gürültücü bir kalabalığın savuşmasını bekledikten sonra cevap verdi:

"Bursa tarafından gelirim. Orada akıncılar akıncısı, yiğitler yiğidi bir Sunguroğlu var. Adını duymuş musun? Ben onun arkadaşıyım. Bir dostumu görmeye geldim, adıma Köse Yusuf derler. Bir tamam sülalemi öğrendiğine göre ruhsat ver de geçeyim."

Nöbetçi birden şaşırılmış, eli ayağına dolaşmıştı:

"Sunguroğlu Beyimizi duymamak olur mu?" diye kekeledi, "onun aziz arkadaşı Köse'yi bilmemek mümkün mü? Şeref

verdin, buyur gir şehre ama izin ver, seni Bey Konağı'na götürüyüm."

"Sağ ol. Önce bir cami bulup geçmekte olan akşam namazını kılayım sonra konağa kendim giderim. Hadi Allah'a emanet ol."

Atını sürdürdü. Bir cami önünde mola verip namazını kıldı.

Artık İbrahim'i bulup Sunguroğlu'nun davetini bildirmesi lazımdı. Kaybedecek fazla vakit yoktu. Geceyi kalede geçirir, hurdahaş olduğunu sandığı kemiklerini bir güzel dinlendirir, sabah namazından sonra İbrahim'le birlikte yola düşerlerdi. Foça Seferi'nden bu yana görüşmemişlerdi. Nerede oturduğunu, ne yaptığını bilmiyordu. Ne yaparsa yapsın Sunguroğlu'nun kendisini çağırdığını duyunca mutlaka zıp zıp zıplayacak ve hemen yola çıkmak isteyecekti. Bundan emindi. Fakat İbrahim'i hiç düşünmediği bir işin içinde buldu. Bey konağının başköşesine oturmuş, sırmalı kaftanın içinde terliyor, sıkıntıyla boynunu kırıp duruyordu. Köse'yi fark edince bir an şaşırıldı, sonra yerinden fırlayarak boynuna atıldı:

"Hoş geldin köselerin padişahı!

"Sunguroğlu Beyim hani? Yoksa düğünüme icabet etmedi mi?"

Köse her şeyi anladı. Bey kızını İbrahim alıyordu. Bu gece de düğün gecesiydi. Canı fena hâlde sıkıldı. İbrahim'in birkaç kere düğünü tehir ettiğini biliyordu gerçi, buna rağmen bir gün evleneceğini hiç düşünmemişti.

Şimdi ne yapacaktı? "Düğünü boş ver İbrahim, gel serhatlere çıkalım, Sunguroğlu öyle istiyor," nasıl diyecekti?

İbrahim hâlâ fellik fellik bakınıyor, etrafta Sunguroğlu'nu arıyordu. Göremeyince üzgün bir tavırla:

"Gelmedi ha!.. Belki kendisine danışmadan evlenmeme kızdı. Hakkı var, lakin Köse Ağam öyle kıstım ki kımıldayacak hâlîm kalmadı. Bey de bastırdıkça bastırdı, ya kızıyla evlenmeliymişim yahut kaleden çekip gitmeliymişim. Gırtlığımıza çöreklediler Köse Ağam, beni anlarsan sen anlarsın ancak. Sunguroğlu bile anlamamış baksana.."

Köse sıkıntıyla bakınıyor, meraklı gözlerden kendilerini saklayacak kuytu bir köşe arıyordu. Fakat koca oda, ağzına kadar insan doluydu, herkesin başı da merakla kendilerine dönmüştü.

"Gel," diye çekti İbrahim'i, "söyleşelim biraz."

Bahçeye çıktılar. Doludizgin yağın yağmura bir çınarı si-per ettiler.

"İbrahim kardaş, üzgünüm ama davetin bize ulaşmadı."

"Ne, ulaşmadı mı? Bir mektup yazmış ve konağın en gözük hizmetkârlarından Atman ile göndermiştim yahu! Mektubu almadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Alsak niye almadığımızı söyleyeyim? Hem Sunguroğlu'nu tanırsın. Seni böyle bir gününde yalnız bırakır mıydı?"

"Hayretim o yüzden ya zaten! Böyle bir günde arkadaş dediğin yalnız bırakılır mı?"

Köse yine sıkıntılı sıkıntılı bakındı. Püsküllü takkesini başından alıp bir süre mıncıkladı, bir müddet köse sakalının kıllarını çekti.

